

KİTAP AYRACI -Radyo Tiyatrosu-

3. BÖLÜM

Alper: Gel Yusuf gel, hoş geldin.

Yusuf: Hoş bulduk. Çalışıyordunuz herhalde, rahatsız etmeyeyim ben.

Alper: Ne rahatsızlığı Yusuf. Gel şöyle, oturalım biraz. Dur, hemen şu kitapları alayım şuradan... Tozluymuş bunlar da... Buyur Yusuf, buraya oturabilirsin.

Yusuf: Teşekkür ederim.

Alper: Nasılsın, neler yapıyorsun?

Yusuf: İyiyim, evde tercüme yapıyorum bu aralar. Birkaç iş almıştım, bazı resmî evrakların tercümeleri... Onları bu hafta bitirmem gerek. Benim için biraz sıkıcı ama... Ne diyorsunuz? Ekmek parası işte.

Alper: Öyle Yusuf, ne yapacaksın? Hayat böyle, çalışmak gerek.

Yusuf: Ama sizin işiniz çok güzel, sürekli kitaplar arasındasınız. Ben de böyle sizin gibi kitaplar arasında olmak isterdim.

Alper: Olursun inşallah Yusuf. Kitaplar arasında olmak güzeldir. Kitaplar insanı yaşlandırmaz, büyütür. Bitirdin mi Gün Doğmadan'ı?

Yusuf: Bitirdim. Çok güzeldi. Ama biraz daha bende kalsın istiyorum. Hem sonra size soracağım şeyler de var.

Alper: Tabii tabii Yusuf, kalsın sende tabii. Ne zaman istersen sorabilirsin, ben buradayım hep biliyorsun.

Yusuf: Teşekkür ederim. Duvardaki şu resim çok güzelmiş. Yoksa karikatür mü?

Alper: Hangisi?

Yusuf: Şu siyaz beyaz olan. Hani ay bir ip yumağı da kadın pencerenin önünde o yumağın ipliyle bir şey örüyor.

Alper: Onu diyorsun. O ne bir resim ne de bir karikatür. O bizim sık sık kararan, karartılan dünyamıza kandil olan, kandilin ışığıyla karanlığa hakikati nakşeden bir iz sürücünün belleğimize çizgi diye bıraktığı hikmet parçalarından yalnızca birisi. Şimdi biraz zor senin için, ama zamanla anlayacaksın Yusuf. Gördükçe, duydukça, okudukça anlayacaksın. Sonra belki sen bana anlattırın benim kaçırdıklarımı. Bu benim çok sevdiğim bir çizgidir. Hasan Aycın'ın çizgileri 38 yıldır önümüze ışık tutuyor, yolumuzu görebilelim diye. Kandil dedim ya demin, 38 yıldır sönmeyen bir kandil düşün, hep yanıyor, hiç bitmiyor. Aynı 70 yıldır yanan Sezai Karakoç gibi, 700 yıldır yanan Yûnus gibi ve birçokları gibi. Hakikatin iz sürücüleri onlar. Yani karartılan dünyaya sürekli kandiller gönderiyor Allah. En başından beri böyle bu. Biz o iz sürücülerin izini sürebilsek ne 'âlâ.

Yusuf: Siz onların izini sürün, ben de sizin.

Alper: Çok incedin Yusuf. Ama sen onların izini sürmeye başladın, çoktan başladın bile. Marakeş'ten buraya Yûnus'un peşine gelen sen değil misin?

Yusuf: Evet, öyle oldu biraz, şimdi düşününce...

Alper: O zaman boş durmak yok Yusuf, okumaya, görmeye, dinlemeye, yazmaya ve iz sürmeye devam, her şeyde her yerde her zamanda böyle hakikat varken... Parçaları bulmak, biriktirmek, birleştirmek ve sevmek, istemek lazım. Yola çıkmak, her daim yolda olmak lazım. Soluk soluğa koşmak değil, altımızdaki ayak bastığımız yeri, üstümüzdeki uçsuz bucaksız göğü, arasındakileri ve içimizdekileri görüp dinleyerek, yürümek lazım. Gel şimdi senle yolculuğa çıkalım.

Yusuf: Şimdi mi?

Alper: Evet evet şimdi.

Yusuf: Nereye gideceğiz?

Alper: Yol götürür bizi Yusuf. Nereye götürürse oraya gideceğiz.

Yusuf: Nasıl olacak peki?

Alper: Gözünü kapat ve müziği dinle...

..*_..

Alper: Yol seni nereye götürdü Yusuf? Beğendin mi müziği?

Yusuf: Çok... Çok beğendim.

Alper: Bana öyle geliyor ki yolculuğu anlatıyor... Hatta yolculuğun kendisi bu müzik. Masar... Ne demek acaba? Ne güzel şarkı değil mi?

Yusuf: Evet, çok güzel. Kim bunlar? Ben daha önce hiç dinlemedim bu müziği.

Alper: Bunlar Cubran Üçlüsü. Üç Filistinli kardeş; Samir, Adnan ve Wissam. Ud çalıyor bize üç udi, söyle bakalım Yusuf, onları yola koyan ne idi?

Yusuf: Hakikat...

Alper: Onlar da hakikatin izini sürüyorlar... Herkesin bir macerası var Yusuf, herkesin yolu menzili var. Bak, nereden nereye geldik. Bana duvarda asılı bir çizgiyi sordun, o çizgi bize kandil oldu, ışığın izini sürdük, rüzgârın sesini duyduk, kandil yolumuzu aydınlattı, ışığı rüzgâr kırırdattı, çizgilerle sesler birleşti, yolumuz belirginleşti.

Yusuf: Şimdi sırada ne var?

Alper: Madem duvardaki çizgiyi gördün ve bizi buralara sürükledin, şiire yaklaştığımız demektir. Bu çizgiyi görünce benim aklıma kim gelir bilir misin?

Yusuf: Kim?

Alper: Bizim garip çelebimiz Asaf Halet. Ayı masallarla, tekerlemelerle, efsanelerle, dinlerle, inançlarla, muhterem zatlarla, şiirlerle, resimlerle, musikilerle ve daha nice güzel şeylerle örülü koca bir yumak gibi düşün. Tarih boyunca dünyada olanlara şahit olup dünyanın etrafında dönerken tüm güzelliklerin kendisine yansıdığı ve onları kendi yüzeyinde biriktiren bir yumak. İşte Asaf Halet, bir yumağa dönüşen aydan bizlere giyebileceğimiz ve bizi ısıtacak yeni ve güzel kazaklar, atkılar, bereler, hırkalar ören ve örerken de masallar anlatan, o masallara kendinden bir şeyler katıp insanları heyecanlandıran tatlı bir nine gibidir. Biz bu kazakları giyer, hatırlar ve ısınırız.

Yusuf: İnsanları ne güzel anlatıyorsunuz. Siz birisini böyle anlatınca ben de çok merak ediyorum. Asaf Halet kim?

Alper: Asaf Halet... Hımm... (Kitaptan bir kitap çıkarır ve Yusuf'a uzatır.) Bak bakalım burda ne var.

Yusuf: Om Mani Padme Hum... Asaf Halet Çelebi...

Alper: Asaf Halet'in şiirleri. Şimdi al bu kitabı Yusuf. Çok şaşıracaksın. Dedim ya bizim garip çelebimizdir o. Om Mani Padme Hum'u oku, bir dahaki geldiğinde konuşalım.

Yusuf: Olur, çok sevinirim.

-3.Bölüm Sonu-